రైలు పడిపోయింది

అమావాస్య అర్ధరాత్రి మసిపూసినట్లుగా నల్లగావుంది. రాత్రి. నాలుగు దిక్కులూ చీకట్లు తరుముకొస్తున్నయి. చీకటి అంతా చీకటి. నల్లటి చీకటి. కాలసర్పం కదలి ముందుకు పోతున్నది. పోతూనేవుంది. కోటి పడగలెత్తి బుస్సుమంది. ఆ పడగలు ఆకాశాన్ని తాకినయి. ఆకాశంలో మెఱుపులు మెరిసినయి. ఆ మెఱుపుల్లో వేలకొలది తళతళలాడే బాకులు మెరిసినయి. సన్నగా గణగణ గంటలధ్వని విన్పించింది. దిక్కులన్నీ కదలిపోయినయ్. పట్టాలమీద పోయే రైలు నదిలో పడిపోయింది. పాతాళంలోంచి వచ్చిన ఆక్రందనలు, ఆకాశమంతటా ఆవరించి పోయినయి. రైలు పడింది. రైలు పడింది.

*　　　*　　　*　　　*

ప్రొద్దుట కాఫీ తాగుతుండగా పేపరొచ్చింది. పేపర్లో మెయిన్ హెడ్డింగు రైలు పడిపోయింది. గుండెల్లో ధ్వనించింది. అమ్మో! రైలు పడిపోయింది. పాపం!

ఈ పాపం ఎవరిది? వున్న వొక్క కొడుకూ, చచ్చిపోతే కండ్లు లొట్టలు పడేటట్లుగా యేడ్చే తల్లిదండ్రుల పాపం, ఎలాంటిదో? యవ్వనంలో, ఎన్నో తీయని కలలనుకంటూ, ముందు బ్రతుకు నందనోద్యాన సుందర భూముల్లో పండించు కోవాలని తాపత్రయపడే ప్రియురాలు, ప్రియుడదే రైల్లో వస్తు

న్నాడని వింటే గుండెలు కొట్టుకోవూ? మనసులో వూహించుకొని, మాటల్లో తలచుకొని, గుండెల్లో నింపుకొని, వెన్నెల్లో విహారాల్లో చూసుకొన్న [illegible], [illegible], అదే రైల్లో తన దగ్గరకు వస్తున్నాడని [illegible]. [illegible]? [illegible] పోగొట్టుకున్న [illegible], [illegible], [illegible] [illegible]పోయిన భావాన్ని, [illegible] [illegible]?

[illegible] కదా అని [illegible] వస్తున్నారని [illegible], [illegible] [illegible] అమ్మా, నాన్నా [illegible].

[illegible] పోయింది. ఏం చేస్తాను.

* * * *

[illegible] ఆయన [illegible]

ఈనాటి [illegible] లేదు. వారిని బ్రతిమిలాడి ఒప్పించి వారితోనే వెళ్ళిపోతుంది. ఆయ నక్కడా ? తాని

క్కడా? వొకరిమీద ఇంకొకరు ప్రాణాలు పెట్టుకొని యిలా ఎంత కాలం.

చేసినపనే పన్నెండుమార్లు చెయ్యడం మొదలెట్టింది జలజ. అన్నం తింటూ, ఏదో ఆలోచిస్తూ కూచోటం, కుంకుం డబ్బా యిలా తే జలజా అంటే, అమ్మకు సాదుచుక్క తీసుక పోయి యివ్వటం ఏపని మొదలెడితే, దానిలోనే కూరుకు పోయి వుండటం. యివన్నీ చూసి అమ్మ నవ్వేది.

నర్మద అక్కను వేళాకోళమాడేది. "ఏమేవ్ అక్కా, బావొస్తున్నాడంటే వొళ్లే మరచిపోతున్నావు." అనేది నర్మద. జలజ పొంగిపోయేది ఆ మాటలువిని. కానీ, తాను చిరునవ్వు నవ్వితే అలుసైపోదూ? అందుకని కళ్లల్లో తెచ్చిపెట్టుకున్న కోపం చూపి, నర్మదను అదిలించేది జలజ. నర్మద నవ్వుతూ పారిపోతూండేది. జలజ వెనకనే పోయి నర్మద రెక్కపట్టుకొని దగ్గరకు తీసుకొని, బుగ్గలను చేతులతో రాస్తూ, మనసులో అనును .. బావంటే సామాన్యుడా మరి. బావంటే మరచిపోవటానికి రెండేళ్ళయింది, కంటికన్నా కనుపించారా? రానీలే ముక్కు పట్టుకొని నాలుగూ అడిగేస్తాను, అనుకునేది.

ఏమే అక్కా, బావతోటి వెళ్ళిపోతావు గాబోలు యిక్కడ వంటరిగా ఎలావుండేదే? అనేది నర్మద జాలిగా.

నువ్వూ మాతో వచ్చేద్దువుగానిలే, అనేది జలజ లాలనగా;

మరి, నాన్నా అమ్మా యిక్కడ ఒంటరిగా వుండొద్దకా?

మరి, నీ మొగుడు, నిన్ను తీసుకెళ్తానంటే, అమ్మా. నాన్నా, అంటూ కూనుటా వేమిటి? ఏమీ అనవు. రాజు గారితోటే రాణిగారు.

మరి, నా రాజు, అమ్మా, నాన్నా దగ్గరే, ఎప్పుడూ వుండిపొచ్చేవాడైతేనే చేసుకుంటాను, అనేది నర్మద. జలజ సింపుగా నవ్వేది.

ఎప్పుడూ యింట్లో కూచుంటే ఆనంద మేముంటుంది. తానూ, వారూ కలిసి సుఖ్రింగా ఒక వూరునుంచి, యింకో వూరు తిరుగుతుండాలి. తనను రెక్కపట్టుకొని రైలో, బండో యెక్కిస్తుంటే, అందరిముందరా తనకు సిగ్గుగా వుంటుంది. చూసినా వాళ్లు తననుగురించి 'చిలుకా గోరింకల్లాగా' అనుకోవాలి.

వారు రాగానే తాను ఎదుటపడదు. తన చెవుల్లో గింగురుమనేట్లు జలజేది, జలజేది, అని ఆయన పదిమాట్లు అనాలి. రెండేళ్ళనుంచీ లేని తొందర, అప్పుడు ముంచుకొస్తుంది గాబోలు. మొట్టమొదట వారితోటి తానేం మాట్లాడుతుందోమరి. ఏం మాట్లాడుతుంది. ఏదో చెప్పబోయి ఏదో చెబుతుంది. ఆయన నవ్వుతారు. తనకు కోపమొస్తుంది. ఎంత కొంటెతనం. తనను పేరెట్టి పిలవాలట. లేకపోతే పలకరట. అమ్మ! ఎక్కడైనా వుందా. పంతం నెగ్గించుకుంటారు. లేకపోతే ఆయన మొహం పెట్టి వులుకా – పలుకా ?

ఆయన సోమవారంనాడు వస్తున్నానని టెలిగ్రాం యిచ్చారు. ఇంకెన్నాళ్ళు, నాలుగు రోజులు. ఇవ్వాళ్ళ గడిస్తే మూడే. రేపుగడిస్తే యింక రెండేగా. ఎలా వున్నారో. అక్కడ వస్తూ తిండా తిప్పలా చిక్కిపోయి వుంటారు. అందుకనే తాను నిశ్చయం చేసుకుందిగా ఈసారి పట్టుబట్టి ఆయనతో బయలు దేరాల్సిందే. ఏమన్నాసరే, యిక వుండదు. పిచ్చిపిల్ల నర్మద తనను విడచి క్షణముండలేదు. తీసుకెళ్ళి నెలరోజు లుంచుకొని పంపించెయ్యవచ్చు.

లెక్కపెట్టి, లెక్కపెట్టి రేపోస్తాను అనుకుంది జలజ. నర్మద హుషారు చెప్పటానికి వీలులేదు. ఎగురుతున్నది గంతులేస్తున్నది. పాడుతున్నది.

ఈ తెల్లవారితే వారొస్తారు. జలజ కారోజంతా, ఏమి టోగా వుంది. తానెక్కడకో తేలిపోతున్నట్లనిపించింది. ప్రొద్దుటే లేచి శుభ్రంగా ఆయనొచ్చే వేళకు టాయిలెటవాలి. అసలు యీరోజు యింత మందకొడిగా నడుస్తున్నదేమిటి? సాయంత్రి మెప్పుడౌతుందో ఇవాళ తెల్లవారుతుందో లేదో రేపు ఆయనొచ్చేటప్పటికి, క్రిందటేడు దసరా బెంగుళూరు సిల్కుచీర, నీలంది, ఆయన కొన్నదే, కట్టుకుంటుంది తాను. అదంటే ఆయన కిష్టం, దానిపై ఎరుపురంగు ముఖమల్ బ్లౌజు బాగుంటుంది. పూలన్నీ కోసి, మాలలు గట్టాలి. మల్లెచెట్టు ఎండిపోయింది. మందారపూలున్నాయిగా. నైటుక్వీన్ మంచి వాసనేగాని, మాలగట్టడెలా, పెట్టుకునేదెలా? కొమ్మలు

పెట్టుకోవాల్సిందే తలలో. మొత్తం దూసుకొచ్చి టేబిలు మీద ఆయన ఫోటోముందు పోస్తేసరి.

జలజకు గుండెలు ఆనందంతో పొంగి పోతున్నాయి. ఇవాళే యింకో గంటలో, యింటిముందు బండి ఆగుతుంది. నాన్నగారు పోయినారు స్టేషనుకు. కాఫీ తాగుతుంటే కాఫీ వొలికినయ్. ఇవాళ తన మనసుగాని, తన శరీరంగాని, తాను చెప్పినమాటే వినటం లేదు, అనుకుంది జలజ.

జలజ గదిలో కూచుని కిటికీలోంచి బజారులో వచ్చే వాళ్ళను చూస్తున్నది. బండి చప్పుడైతే వింటున్నది. ప్రతి బండీ తమ యింటిముందే ఆగినట్టుంటుంది జలజకు.

నర్మద సరేసరి, పొద్దుటనుంచీ వీధి అరుగుమీదనే కూచునుంది.

బావేడి అక్కయ్యా, బావ రావటం లేదు, నాన్నగారొక్కరే వస్తున్నారు. నర్మద వాకిట్లో నిలబడే అంటున్నది.

జలజకు బలే కోపమొచ్చింది. చిరాకేసింది. యేడుపు గూడా వచ్చింది. ఇవాళ చేసిన పనులన్నీ వృథాయేనా అనుకుంది జలజ.

నాన్నగారు వణికిపోతూ యింట్లోకివచ్చారు. జలజకు కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు తిరిగానయ్. కిటికీ దగ్గర్నుంచి లేవనేలేదు.

నడిమింట్లోనుంచి అమ్మ యేడుపు వినిపించింది జలజకు. ఏమన్నా...ఆయనకు సుస్తీగా వుందని టెలిగ్రాం వచ్చిం

దేమో? అయ్యో భగవంతుడా! జలజకు వణుకుపుట్టింది. లేచి వెళ్ళింది యింట్లోకి. అమ్మ తల నేలకేసి కొట్టుకుంటుంది. అయ్యో భగవంతుడా! నాన్నగారు ఎక్కడకో వెళ్ళిపో తున్నారు. ఏమిటీ తొందర. తనకెవరూ యేం చెప్పరేం? ఎవరూ మాట్లాడరు.

అమ్మా...అమ్మా...అమ్మా నర్మద హెచ్చుస్థాయిలో ఎత్తుకుంది. నాన్నగారు వెళ్ళిపోయారు అమ్మా...జలజ ఏడుస్తూ కూలబడింది. భగవంతుడా... ఎవరూ చెప్పరేం అసలు సంగతి.

* * *

ఆలయపు గూటిలో పావురాయి వొత్తుకున్నట్లుగా జగ న్నాథం గుండెల్లో యిమిడి పోవలసిన తను, పక్కమీద యేడ్చి యేడ్చి, యేడవటానికి గూడా శక్తిలేక పడిపోయింది జలజ.

అమ్మ చెప్పకపోతే తనకు తెలియకపోతుందా, పేపరు చెప్పింది. రైలు పడిపోయింది. నదిలో కూలిపోయింది. తన జీవితమే కూలిపోయింది. అమ్మా నర్మదా అవతలగదిలో యేడుస్తున్నారు. తన నెవరూ పలుకరించరు. అయ్యో... అయ్యో... రైలు పడిపోయింది. నాన్నగారు అక్కడికే పోయినారు. ఆశేమైనా వుందేమోనని, ఇక యీ జన్మ కాదు. ఈ జీవితానికి కాదు ఈ కళ్ళకు కాదు. వారినింక తాను చూడ లేదు, అనుకుంది జలజ.

మర్రోజు ప్రొద్దున నాన్నగారు వాకిట్లో, అడుగుపెట్టగానే బావురుమన్నారు.

ఇంక యేమీ ఆశలేదు, నాన్నగారికి కనపడలేదు శవంకూడా.

జలజకు స్పృహలేదు. ఇక యేడవటం చేతకాదు. కన్నీరు యింకిపోయింది. చైతన్యం లేదు.

తన జీవితం నాశనమైంది. తన బ్రతుకు బ్రద్దలైంది. వారింక కనపడరు. టేబిలుమీద ఆ ఫోటో ఎందుకు?

ఆయన ప్రాణంపోయేటప్పుడు జలజా జలజా అని ఎంత ఆక్రోశించి వుంటారో.

ఎంత అదృష్టహీనురాలు తాను.

పదిహేడేళ్ళకే పసుపూ కుంకుమా కరువా? బ్రతకటం దేనికి? బ్రతికి ఏం బావుకుంటుంది తాను? తననుచూసి అమ్మా నాన్నా గుండెలు పగిలిపోయేటట్లుగా యేడుస్తున్నారు. నర్మద, యేడ్చియేడ్చి చచ్చిపోతుందేమో. తానిక బ్రతక లేదు, ఇవాళ్టికి మూడురోజులనుంచీ యింట్లో అంతా యేడుపే. తాను పోయి ఆయనను కలుసుకుంటుంది. ఇంకేదైనా లోక మనేది వుంటే అక్కడనే తాము హాయిగా వుంటారు.

అమ్మా, నాన్నా...నర్మదా... నా తల్లీ వెళ్ళి పోతున్నాను, వెళ్ళిపోతున్నాను వారిదగ్గరకు వెళ్ళిపోతున్నాను.

నర్మదా బెంగపెట్టుకోకు నాతల్లీ...నీ రాజును యింటినుంచి కదలనియ్యాకు; ఏవూరు పోనీయకు జాగ్రత్త.

సుఖంగా బ్రతుకు నీ అక్క అదృష్టహీనురాలు అమ్మా...నాన్నా...నర్మదా నాతల్లీ

జలజ విషం పుచ్చుకొని చచ్చిపోయింది. పొద్దుట పక్కమీద జలజ శవం ఆ సంగతి చెప్పింది.

నర్మదకు స్పృహ లేదు.

తల్లీ, తండ్రీ తలలు పగులకొట్టుకున్నారు.

* * *

కర్మకాండలన్నీ జరిగిపోయిన తర్వాత, నర్మద బయట పంచలో కూచుని అక్కను తలచుకొని యేడుస్తుంటే బయట బండి ఆగిన చప్పుడైంది.

హాస్పిటలు వాళ్ళు కట్టినకట్లతో వొంటిచెయ్యి కుంటికాలు జగన్నాధం, వాకిట్లో అడుగు పెట్టుతూ 'జలజా' అని పిలిచాడు.

నర్మద వొక్కపెట్టున యేడ్చింది. ఇంట్లోవాళ్ళ యేడుపులు ఆకాశాన్ని ఆవరించినయ్.

* * *

ఇంకేం వ్రాయను? ఇక వ్రాయలేను. రైలుపడిపోయింది. రైలు పడిపోయింది. నదిమీదనడుస్తూ రైలు పడిపోయింది.

★